

Arrest

nr. 322 504 van 26 februari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN loco advocaat B. VAN OVERDIJN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 30 november 2021.

1.2. Op 7 december 2023 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Grieks machtig is.

1.3. Op 30 augustus 2024 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) die luidt als volgt

"A. Feitenrelaas

U, R. G. S., verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren op 1 januari 1978 in het dorp Sarkhano (district Sarkhano, provincie Kunar). U was bewakingsagent in Kunar voor een bedrijf dat wegen bouwde. U hebt een vrouw en 8 kinderen in Afghanistan. Omdat de taliban u omwille van uw werk bedreigde verliet u Afghanistan in 2006. U kwam in 2006 toe in Athene, Griekenland, waar u asiel aanvraagde.

Al sinds uw aankomst in Griekenland begon u in Athene 's nachts een park in het centrum van de stad te frequenteren om er seks te hebben met mannen. In 2008 kwam iemand in Athene toe die uit uw dorp afkomstig was, namelijk G.. Jullie kennen elkaar al sinds jullie jong waren. U liet G., die eerder op het Griekse eiland Chios had verbleven, 6 maanden lang bij u wonen, alvorens hij terugging naar Chios. U had een goede band met G., die langzaam aan verwaterde. U hield geen contact, maar had geen problemen met hem.

In 2012 werd u als vluchteling erkend in Griekenland, en kreeg u er een verblijfsvergunning. U ging in 2013 voor het eerst op reis, naar Zweden, Noorwegen, Nederland en België. Later in 2013 ging u ook terug naar Afghanistan. Daar bleef u in Kabul, omdat u niet terug kon naar uw dorp in Kunar. U ging sindsdien elk jaar terug naar Afghanistan. U reisde daarvoor meestal via Zweden of Duitsland. U vertelde in de loop der jaren aan uw vrouw dat u geen seks meer met haar wilde, omdat u op mannen valt.

G., die ook asiel had aangevraagd in Griekenland, werd internationale bescherming geweigerd. Hij werd gedeporteerd naar Afghanistan, waar hij van zijn familie te horen kreeg dat hij een nietsnut was zonder geld en papieren, in tegenstelling tot u, die geld had en dat terugstuurde naar zijn familie in Afghanistan. Door velden te verkopen kon G. terug naar Griekenland komen. Op een nacht in 2018 filmde hij u toen u het centrale park in Athene binnenging, dat erom bekend staat dat mannen er seks hebben met elkaar. G. zei bij het opnemen van die beelden in grove bewoordingen dat u homoseksueel bent.

Later in 2018 bevonden u en G. zich samen op een huwelijk in Kabul. Op dat huwelijk liet G. die bewuste video zien aan enkele kinderen, die het op hun beurt aan uw neef lieten zien. Uw neef werd boos en schoot de telefoon van G. met een pistool kapot. Uw neef kwam ook bij u verhaal halen. Het raakte door toedoen van G. aldus bekend in uw gemeenschap, zowel in Afghanistan als in Griekenland, dat u homoseksueel bent.

In 2019 had u geen werk in Griekenland en reisde u voor langere tijd terug naar Afghanistan. Toen u in augustus 2020, temidden de coronapandemie, terug wilde reizen naar Griekenland werd u op 20 augustus 2020 in de luchthaven van Zaventem aangehouden. U werd vastgehouden en op 28 augustus 2020 op een vliegtuig naar Dubai gezet, de bestemming vanwaar u naar Zaventem was gevlogen. U ging vanuit Dubai terug naar Afghanistan, waar u ongeveer een jaar bleef. In augustus 2021 kreeg u een anoniem dreigtelefoontje in Afghanistan van iemand die ermee dreigde uw geaardheid openbaar te maken. U besliste vervolgens weer Afghanistan te verlaten, en via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk kwam u vervolgens op 24 november 2021 terug toe in België, waar u op 30 november 2021 asiel aanvraagde.

U verklaart niet terug naar Griekenland te kunnen, omdat enerzijds uw verblijfsdocumenten vervallen zijn en u deze niet meer zou kunnen vernieuwen, en anderzijds omdat het in uw buurt in Athene geweten zou zijn dat u homoseksueel bent.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: vluchtelingenpaspoort (1ste pagina), Grieks rijbewijs en bankkaarten, uw huwelijksakte met vertaling bij, uw taskara, en de e-taskara's van uw familieleden (alle kopies).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

*Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn (documenten Griekenland, zie groene map; NPO, P.3-4), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk **Griekenland**. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.*

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigten van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigten gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de

levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; en Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaeglean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf).

Echter, de commissaris-generaal is van oordeel dat deze informatie **niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen** die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U stelt dat u niet meer terug kan naar Griekenland, enerzijds omdat “als ik terugga naar Griekenland, dan zullen andere mensen, vrienden en gemeenschappelijke kennissen met G., weten dat ik omga met mannen”. U vraagt zich daarbij af hoe zij u zullen zien (NPO, P.7). U vreest dat ze “constant [zullen] zeggen dat ik homo ben”, en dat ze u niet bij hen willen (NPO, P.16). Toen u werd voorgelegd dat het geen belediging is om homoseksueel te worden genoemd, en dat er in Europa een hoge graad van tolerantie ten opzichte van homoseksualiteit bestaat, gaf u aan dat “in Griekenland [...] de mensen die me omringden van dezelfde plaats als waar ik vandaan kom” zijn. U verduidelijkte dan ook dat u “in Griekenland of België [...] niet bij Afghanen” kan zijn (NPO, P.16). Er dient te worden opgemerkt dat deze door u vermelde vrees bij terugkeer naar Griekenland allesbehalve zwaarwichtig is. U geeft aan dat de Afghaanse gemeenschap in Griekenland op de hoogte is van uw homoseksualiteit en u daardoor zou uitsluiten. Echter bent u geenszins verplicht om zich op te houden in Afghaanse gemeenschap in Griekenland, temeer u vloeiend Grieks praat - zelfs in die mate dat u er op stond om uw persoonlijk onderhoud op het CGVS met een Griekse tolk, eerder dan een Pashtou tolk, te laten plaatsvinden (taalkeuze, zie administratief dossier) en u voorts uitdrukkelijk aangaf “geen probleem met Griekenland of Europa” te hebben (NPO, P.16). U hebt zich tijdens uw verblijf in Griekenland dan ook zeer vlot weten integreren. U werkte er jarenlang in de bouwsector (NPO, P.4), en had toegang tot de woonmarkt (NPO, P.8). U had er een bankrekening en een rijbewijs (documenten, zie groene map).

Voorts is het volstrekt onduidelijk waarom u het gezelschap van Afghanen in Griekenland zou opzoeken indien u hen als homofoob ervaart. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat er in Griekenland uitgebreide rechten en in hoge mate gelijkheid bestaat voor de LGBTQ+-gemeenschap (landeninfo, zie blauwe map). Er kan dus bezwaarlijk worden gesteld dat u uw rechten als homoseksuele man niet zou kunnen laten gelden in Griekenland, of dat u er buiten de Afghaanse gemeenschap geen normaal leven zou kunnen leiden. Er dient nog te worden benadrukt dat u opmerkelijk genoeg had aangegeven ook “in België [...] niet bij Afghanen” te kunnen zijn, en dat u daarom “voor vandaag [op het persoonlijk onderhoud op het CGVS] een Griekse tolk” had gevraagd (NPO, P.16). Het is wederom volstrekt onduidelijk waarom u wel in

België maar niet in Griekenland zou kunnen leven, indien u in beide landen Afghanistan zou moeten mijden. Het is in die optiek allesbehalve logisch om Griekenland te verlaten, aangezien u er reeds jaren verbleef, er werkte en er de taal machtig bent.

Een andere reden die u opgaf waarom u niet terug kan naar Griekenland, is dat u "heel kwaad [zou] worden" als u G. zou terug zien (NPO, P.7). U vraagt zich af hoe u "met deze klotzak omgaan, en weer in hetzelfde leven" zou kunnen, nadat door hem iedereen uit uw omgeving ervan op de hoogte is dat u homo bent. U vreest dan ook dat indien u G. zou terugzien u hem misschien zou aanvallen (NPO, P.16). Het is volstrekt onduidelijk waarom u ook maar enigszins internationale bescherming zou verdienen omdat u zich niet zou kunnen inhouden iemand met wie u persoonlijke problemen hebt aan te vallen. Deze persoonlijke problemen tussen u en G. hebben overigens geen link met de Vluchtelingenconventie.

Bovendien dient met klem te worden benadrukt dat uw verklaringen, zowel over deze vermeende problemen met G. als over uw seksuele geaardheid, volstrekt ongeloofwaardig zijn. Over uw homoseksualiteit verklaarde u dat u na uw aankomst in Griekenland in 2006 soms naar een park ging om tegen betaling seks met mannen te hebben, hoewel u "toen heteroseksueel" was. Echter zei u dat u "omdat ik dit bleef doen", homoseksueel werd (vraag 5, vragenlijst CGVS dd 31 maart 2022). Het is bijzonder opmerkelijk dat u uw homoseksualiteit zou hebben ontdekt aan de hand van volgehouden seks met mannen. Ook uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS met betrekking tot uw geaardheid waren merkwaardig. Zo vertelde u dat toen u "in Afghanistan was" u "een juiste persoon" was. U "dacht niet aan seks met mannen". U verklaarde dat het pas was "toen ik naar Griekenland kwam" dat u werd "geïnfecteerd met deze bullshit, van seks met mannen te hebben". U "had dat nooit in gedachten om seks te hebben met andere mannen, maar deze bullshit kwam in mijn hoofd toen ik daar was" (NPO, P.10). Gevraagd naar uw relatie met uw vrouw verklaarde u dat "voor ik in Griekenland was, [...] ik ok" was, en u "niet met mannen zijn" wilde. Het was pas "sinds ik naar Griekenland kwam" dat u "niet met vrouwen naar bed gaan" wilde (NPO, P.10). U verklaarde nog dat toen u in 2006 in Griekenland was aangekomen u "in de eerste plaats [...] seks met mannen voor geld" had, maar dat u na "zo'n 6 maanden [...] het niet meer voor geld deed" (NPO, P.10). Hoewel u dus al bijna een decennium lang vrijwillig seks met mannen had, verklaarde u desgevraagd pas "ongeveer 7 jaar geleden" beseft te hebben dat u homoseksueel bent (NPO, P.11). Deze uitspraken over uw homoseksualiteit zijn hoogst bevreemdend en allerminst overtuigend.

Niet enkel uw uitspraken, ook uw daden gaven geenszins blijk van uw vermeende geaardheid. Nadat u jaren later in Griekenland ook internationale bescherming had bekomen en er een leven opbouwde, ging u in 2013 voor het eerst terug naar Afghanistan, en reisde u sindsdien elk jaar tussen Afghanistan en Griekenland (NPO, P.4-5). Hoewel u toen al jarenlang seks met mannen had en het niet meer met vrouwen wilde doen, hebt u sinds 2013 nog 3 kinderen gemaakt met uw vrouw, met name uw zonen H. (°(...)) en Khalid (°(...)), en uw dochter F. (°(...)) - vraag 16, verklaring DVZ dd 31 maart 2022). Over uw familiale uitbreiding vertelde u dat uw vrouw op de hoogte was maar u niettemin dwong "om seks met haar te hebben hoewel dit tegen mijn zin was" (vraag 5, vragenlijst CGVS dd 31 maart 2022). Hoewel uw vrouw u dus telkens dwong om seks met haar te hebben, zou u jaar na jaar zijn blijven teruggaan naar Afghanistan. Dient te worden opgemerkt dat een terugkeer naar Afghanistan vanuit Griekenland u telkens grote moeite en ongetwijfeld grote sommen geld kostte. U kon dan ook bijzonder makkelijk allerlei excuses invoeren om niet jaarlijks terug naar Afghanistan te gaan. Dat u dat, ondanks het vooruitzicht gedwongen te worden tot seks met uw vrouw, toch deed, ondergraaft wederom de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw homoseksualiteit.

Ook aan uw verklaringen omtrent uw vermeende problemen met G. kan geen enkel geloof worden gehecht. U zei dat G. in 2018 een video van u had gemaakt, waarop hij u rond halftwee 's nachts filmde toen u uw auto parkeerde en een park in het centrum van Athene instapte. G. becommentarieerde de beelden, zeggende dat u dat park in ging om seks te hebben mannen (NPO, P.10-11). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het loutere bestaan van deze video ten strengste in vraag wordt gesteld door het CGVS. U hebt "de video nooit gezien" (NPO, P.9), laat staan dat u er in het kader van uw asielprocedure een kopie van neerlegde. Uw gehele asielrelaas berust dus op blote beweringen, die overigens volstrekt onaannemelijk zijn. Zo is het allesbehalve geloofwaardig dat G. u in het midden van de nacht zowel herkenbaar in beeld kon brengen en tegelijkertijd de beelden van homofoob commentaar kon voorzien, zonder dat u hem opmerkte. Uw verklaring dat u gedronken had en niet lette "op wie er nog allemaal daar was" kan niet overtuigen (NPO, P.9).

Voorts dient te worden opgemerkt dat deze video, waarin u een park binnenwandelt en homo genoemd wordt, naar deze beschrijving geenszins overtuigend bewijsmateriaal van uw vermeende homoseksualiteit vormt. Toen u dat werd voorgelegd, zei u dat de video "toont dat het zeer laat 's avonds is" en dat "iedereen weet dat in dit park enkel homo's komen om seks te hebben" (NPO, P.10). Het is volstrekt onduidelijk hoe de Afghaanse kinderen, aan wie G. dit schijnbaar bijzonder oninteressante filmpje liet zien op een huwelijk in Kabul, zouden moeten geweten hebben dat dit park 's nachts enkel door homo's wordt gefrequenteerd. Dat G. in dit filmpje zegt dat uw homo zou zijn omdat u 's nachts een park binnen gaat betreft dan ook een blote bewering die u gemakkelijk kon ontkennen. U legde voorts nog bijzonder tegenstrijdige verklaringen af over

wat er precies op dat huwelijk in Kabul is gebeurd. Zo zei u aanvankelijk dat uw neef de gsm van G. op de avond van het huwelijk, dat in 2018 plaatsvond, kapot schoot en daar meteen over aan u rapporteerde (NPO, P.6-7). Later tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u pas in 2020 te horen kreeg dat uw neef op de telefoon van G. had geschoten (NPO, P.12). Nog later veranderde dit verhaal over deze ruzie tussen G. en uw neef weer. Zo zei u dat G. eigenlijk aan uw neef had gezegd dat hij louter video's van vrouwen maakte, en niet van u. Uw neef zou dat ook zo aan u bevestigd hebben (NPO, P.13). Deze volstrekt tegenstrijdige verklaringen ondergraven uw geloofwaardigheid in bijzonder ernstige mate.

Ten slotte zou u in augustus 2021, toen u in Afghanistan was, met een anoniem telefoontje bedreigd zijn geweest. Deze persoon zei u "exact wat er in de video getoond werd", en hij zei dat "aan de taliban [te] zullen zeggen, en dat ze me zouden verbranden in het midden van het dorp (NPO, P.12). Uw verklaringen over deze anonieme dreigtelefoon, die schijnbaar ook zonder gevolg bleef, betreffen louter blote beweringen. Deze bedreiging zou overigens volledig voortkomen uit het bestaan en de verspreiding van de vermeende video van G., waarover u volstrekt ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Er kan dan ook met betrekking tot deze dreigtelefoon geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Er dient voorts te worden benadrukt dat uit de elementen in uw administratief dossier geenszins zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid en huisvesting, die ook maar enigszins voldoen aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Er zijn evenmin concrete indicaties dat u hier wel mee zou worden geconfronteerd bij terugkeer naar Griekenland.

Zo verklaarde u dat u in Griekenland werkte in de bouwsector, samen met Grieken van wie u ook de taal leerde (NPO, P.4). U gaf overigens aan dat ook andere Afghanen in Griekenland toegang hadden tot de arbeidsmarkt. Zo werkte G. volgens uw verklaringen in de landbouwsector (NPO, P.8). Uit niets blijkt dus dat u bij terugkeer naar Griekenland er niet opnieuw toegang tot de arbeidsmarkt zou hebben om in uw (financiële) noden te kunnen voorzien.

U woonde in Griekenland in de A. straat in Athene (NPO, P.4), waar u een woning deelde met 3 anderen (NPO, P.8). U geeft nergens in uw verklaringen aan problemen te hebben gekend met huisvesting waardoor uit niets blijkt dat u bij terugkeer naar Griekenland niet opnieuw toegang tot huisvesting zou kunnen krijgen. Bovendien blijkt dat u een ondernemende en zelfredzame man bent die (al dan niet met de hulp van derden) financiële mogelijkheden had. U had twee bankrekeningen in Griekenland en een Grieks rijbewijs (documenten, zie groene map). U verdiende genoeg om vanaf 2013 te beginnen reizen. U reisde in 2013 naar Zweden, Noorwegen, Nederland en België, en ging sindsdien ook elk jaar tijdens de zomer terug naar Afghanistan (NPO, P.4-5). Ook maakte u zich tijdens uw verblijf in Griekenland de Griekse taal machtig (zie supra), hetgeen toch wijst op een ondernemingszin en zelfredzaamheid van uwentwege. Uit bovenstaande vaststellingen dient er besloten te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u als persoon die er internationale bescherming geniet niet voldoende zelfredzaamheid aan de dag zou kunnen leggen om moeilijkheden die gepaard gaan met een integratie in de Griekse samenleving het hoofd te bieden.

U haalt aan dat u uw rechten als erkend vluchteling niet meer in Griekenland zou kunnen laten gelden, "omdat er al meer dan 3,5 jaar voorbij zijn". Volgens u zou de Griekse overheid "al mijn papieren al hebben vernietigd" en denkt u "niet dat ik de vluchtelingenstatus in Griekenland nog kan krijgen" (NPO, P.6).

Uw verklaring dat u naar België bent gekomen omdat "de procedure om mijn gezin over te brengen naar Griekenland [...] te moeilijk" was (vraag 5, vragenlijst CGVS dd 31 maart 2022), voldoet niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel moeilijkheden in dit verband een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door ingewikkelde procedures van de daar aanwezige autoriteiten, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in Griekenland zowel ten tijde van uw illegaal verblijf aldaar als ten tijde van uw legaal verblijf toegang had tot de arbeids- en woningmarkt en tot de Griekse administratie (NPO, P.4-8). Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij terugkeer naar Griekenland hier niet opnieuw toegang toe zou krijgen. Bovendien toont u evenmin aan dat u, indien dit bij terugkeer nodig zou zijn, uw rechten in Griekenland niet zou kunnen doen gelden. Het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen neemt uiteraard niet weg dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Wat betreft de afgifte/het hernieuwen van uw verblijfstitel in Griekenland (ADET), wijst het Commissariaat-generaal er vooreerst op dat **artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°** van de wet van 15 december 1980 de commissaris-generaal slechts **één enkele voorwaarde voor de toepassing van deze niet-ontvankelijkheidsgrond** oplegt, namelijk dat de verzoekende partij “reeds bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.”

Het Commissariaat-generaal herinnert te dezen bovendien aan het specifiek juridisch kader waarbinnen de beoordeling van onderhavig verzoek zich situeert, met name een verzoek om internationale bescherming van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. **In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (“GEAS”) moet bijaldien worden aangenomen dat de behandeling en rechten van verzoekende partij er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (“Handvest”) en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (“EVRM”).**

Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. **Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten** [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82].

Hieruit volgt dat **verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.**

Bovendien bevestigt het Hof in deze arresten dat **het ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de EU naar inhoud en reikwijdte overeenstemt met artikel 3 EVRM** (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 89 en Jawo, randnummer 91) en moet eraan worden herinnerd dat **óók artikel 3 EVRM vereist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn** om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers **slechts in zeer uitzonderlijke gevallen** toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Wat betreft de mogelijke moeilijkheden bij de afgifte of hernieuwing van een Griekse verblijfstitel (ADET) en de gevolgen hiervan, vestigt het Commissariaat-generaal de aandacht op volgende rapporten: **“Country Report: Greece. Update 2023”**, gepubliceerd door AIDA/ECRE in juni 2024 (beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf), het **“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”**, gepubliceerd door het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken in juni 2022 (beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>) en **“Beneficiaries of international protection in Greece – Access to documents and socio-economic rights”**, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2024 (beschikbaar op https://rsaegear.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf).

Hierbij kan vooreerst in herinnering worden gebracht dat artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU) bepaalt dat de lidstaten **zo spoedig mogelijk** nadat internationale bescherming werd verleend, aan personen met de vluchtelingenstatus een verblijfstitel verstrekken die ten minste drie jaar geldig is en kan worden verlengd, tenzij dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde zich daartegen verzetten alsook aan personen met de subsidiaire beschermingsstatus een verlengbare verblijfstitel verstrekken die ten minste één jaar geldig is en ten minste twee jaar in geval van verlenging, tenzij dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde zich daartegen verzetten.

Het Commissariaat-generaal betwist niet dat de landenrapporten die betrekking hebben op de globale situatie en levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland sedert enkele jaren een gelijkaardig problematisch en precair beeld beschrijven, dat mede ingegeven wordt door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en waarbij statushouders in Griekenland zich

geconfronteerd kunnen zien met administratieve hindernissen of complicaties die de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne) bemoeilijken.

Uit deze informatie blijkt bijvoorbeeld dat dat **begunstigden van internationale bescherming bepaalde persoonlijke documenten en gegevens benodigen** om in Griekenland toegang te verkrijgen tot de daar aanwezige voorzieningen, terwijl het mogelijk is dat zij hierover nooit beschikt hebben (bijvoorbeeld omdat zij Griekenland reeds verlaten hebben vóór de afgifte ervan) of niet langer beschikken (bijvoorbeeld omdat zij zich er intussen doelbewust van hebben ontdaan, of omdat de geldigheid ervan inmiddels verlopen is). Meer bepaald gaat het om een verblijfsvergunning (ADET) die wordt afgeleverd op basis van de verleende internationale beschermingsstatus (met een geldigheid van 3 jaar en hernieuwbaar voor de vluchtelingenstatus versus 1 jaar en hernieuwbaar voor de subsidiaire beschermingsstatus), een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Met betrekking tot deze elementen kan verder worden vastgesteld dat **begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden met praktische moeilijkheden op het vlak van de afgifte of vernieuwing van hun ADET, evenals wat betreft het verkrijgen van een AFM of AMKA, en dat deze situatie nog gecompliceerder kan zijn voor terugkerende statushouders**. Bovendien kan uit de landeninformatie worden afgeleid dat **voorgaande hindernissen gevolgen met zich mee kunnen brengen op het vlak van de toegang van begunstigden tot voorzieningen** in Griekenland en dus hun mogelijkheden om in hun levensonderhoud en basisbehoeften te voorzien. Het bezit van een geldige ADET is immers een voorwaarde voor het bekomen van het AMKA en sociale bijstand, terwijl het bezit van een AFM een voorwaarde vormt voor het openen van een bankrekening, het huren van een woning of verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om toegang te krijgen tot (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt.

Het Commissariaat-generaal acht het belangrijk om hierbij steeds voor ogen te houden dat de **rapporten die voorhanden zijn veelal een kwalitatieve beschrijving geven van bepaalde situaties of problemen die zich kunnen aandienen**, maar dat het tot op heden aan exact en kwantitatief cijfermateriaal ontbreekt en slechts indicatief kan worden vastgesteld hoe groot de groep Griekse statushouders is die problemen ervaart om de rechten die aan de internationale beschermingsstatus verbonden zijn te vertalen in een praktische toegang tot de nodige documenten en voorzieningen. De rapporten tonen naar mening van de commissaris-generaal alleszins niet aan dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland hierdoor getroffen zou worden.

Hoewel deze rapporten een problematische situatie schetsen die extra voorzichtigheid vereist, tonen zij **niet** aan dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en naar Griekenland terugkeren, **systematisch** zouden worden geconfronteerd met onredelijke vertragingen bij de afgifte of hernieuwing van hun ADET. Uit deze informatie blijkt **evenmin** dat het voor een dergelijke persoon **onmogelijk** zou zijn om zijn ADET te bekomen of verlengen, op voorwaarde dat bepaalde stappen worden ondernomen.

De commissaris-generaal wijst er vervolgens op dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat **enkel uitzonderlijke omstandigheden zich verzetten tegen een niet-ontvankelijkheidsbeslissing** in hoofde van een persoon die reeds internationale bescherming in een andere EU-lidstaat geniet. Volgens het Hof is “deze **bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid** enkel bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.” Nog volgens het Hof wordt die drempel “dus **niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen** waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.” Ook de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere EU-lidstaat er géén bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, kan volgens het oordeel van het Hof alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Bovendien kan op grond van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, niet worden geconcludeerd dat de betrokken

persoon bij overdracht aan die lidstaat, zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor zulk een behandeling, alsnog het Hof [HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., punten 84-85, 90-94 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, punten 81-82, 92-97].

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat veel personen die in Griekenland internationale bescherming genieten en naar Griekenland terugkeren, in afwachting van de afgifte of verlenging van hun ADET minder sociale rechten zullen genieten (zoals hierboven is opgemerkt) en, afhankelijk van het geval, geconfronteerd kunnen worden met **onzekere en preciaire situaties** terwijl zij wachten op het verkrijgen van hun ADET. Dezelfde informatie toont echter niet aan dat een persoon die in Griekenland internationale bescherming geniet en ernaar terugkeert noodzakelijkerwijze geconfronteerd zal worden met een situatie die de door het Hof van Justitie vastgestelde uitzonderlijke drempel van ernst bereikt, zoals hierboven beschreven, en die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om in zijn meest elementaire behoeften op het vlak van huisvesting, voeding en hygiëne te voorzien.

Het Commissariaat-generaal onderstreept bovendien dat een begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, in afwachting van de afgifte of hernieuwing van de verblijfstitel, en zodoende zonder sociale zekerheidsnummer (AMKA), géén toegang tot kosteloze gezondheidszorgen ontzegt zal worden, op voorwaarde dat deze zich tot een openbaar ziekenhuis of medisch centrum wendt (zie: UNHCR Greece, **Living In Greece – Access To Healthcare**, en beschikbaar op <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; **Country Report: Greece. Update 2023**, op. cit.).

Het Commissariaat-generaal is bijgevolg van oordeel dat het **risico om in een toestand terecht te komen die in strijd is met artikel 3 EVRM in wezen afhangt van de middelen, autonomie en zelfredzaamheid van de betrokkene** om zelf diens rechten uit te oefenen en in diens levensonderhoud te (kunnen) voorzien.

Hoewel de algemene rapporten met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland volgens het Commissariaat-generaal niet volstaan om a priori te besluiten dat er in hoofde van elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming aldaar sprake zou zijn van een reëel risico op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens of artikel 4 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie wegens systematische of structurele gebreken, meent de commissaris dat deze niettemin een preciaire situatie schetsen waardoor **voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden** bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland, evenals dat in dit verband rekening gehouden moet worden met “alle gegevens van de zaak.” Bovendien is het volgens het Commissariaat-generaal **mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen** en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn **bijzondere kwetsbaarheid**, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie [HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., punten 89 en 93 en HvJ 16 juli 2020, C- 517/17, ECLI:EU:C:2020:579, Addis, punt 52).

Bijgevolg zijn **uw individuele situatie – in het bijzonder ingeval van een bijzondere kwetsbaarheid – en uw persoonlijke ervaringen in Griekenland** van essentieel belang bij de beoordeling van uw verzoek, waarbij het aan u toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat u zich kan beroepen op de internationale beschermingsstatus die u in Griekenland werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er in casu niet in geslaagd bent om genoegzaam aan te tonen dat er in uw hoofde sprake zou zijn van “buitengewone omstandigheden die specifiek uzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat u bij terugzending naar de lidstaat die u reeds internationale bescherming heeft toegekend, vanwege uw bijzondere kwetsbaarheid, buiten uw wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.”

Het Commissariaat-generaal wijst er namelijk op dat uit het geheel van de elementen in uw administratief dossier blijkt dat u zich geenszins in een situatie van bijzondere kwetsbaarheid bevindt of zou bevinden bij een terugkeer naar Griekenland. Evenmin is mogen blijken dat u zich in Griekenland buiten uw wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie bevond, noch dat u in zulke situatie zou terechtkomen bij een terugkeer

In het licht van het voorgaande, en ondanks de verhoogde waakzaamheid en voorzichtigheid die aan de dag gelegd moet worden bij de beoordeling van uw verzoek, dient te worden vastgesteld dat u niet aantoonst dat u in geval van terugkeer niet in staat zal zijn om de nodige stappen te ondernemen voor de afgifte/hernieuwing van uw ADET, noch dat u in afwachting van de afgifte/hernieuwing van deze ADET noodzakelijkerwijze in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zult terechtkomen.

*Het Commissariaat-generaal benadrukt dat van een begunstigde van internationale bescherming in een andere EU-lidstaat **verwacht wordt dat deze de nodige ernstige stappen onderneemt** om er zijn rechten uit te oefenen en leven op duurzame wijze uit te bouwen, evenals om er oplossingen te zoeken voor eventuele problemen of moeilijkheden waarmee hij in die lidstaat zou worden geconfronteerd, net zoals dit in een andere lidstaat zoals België het geval zou zijn, zowel op het vlak van diens documenten als op het vlak van diens levensonderhoud. Bovendien moet worden benadrukt dat **bepaalde procedures, voorwaarden en daaraan verbonden gevolgen** zoals wachttijden, te leveren inspanningen,... waarmee een begunstigde in Griekenland geconfronteerd kan worden op administratiefrechtelijk vlak of op het vlak van diens toegang tot bepaalde voorzieningen **eigen zijn aan de processen en werking van structuren in elke lidstaat**, en dat dit in het bijzonder het geval zal zijn wanneer de betrokkene een en ander zelf in de hand werkt (en bemoeilijkt) door zich te verplaatsen doorheen en tussen diverse lidstaten of wanneer deze zelfs doelbewust essentiële stukken zou achterhouden of vernietigen en zodoende a fortiori niet zou tegemoet komen aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid daar niet wordt aangetoond dat een en ander verband zou houden met een situatie “buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om.”*

Bovendien blijkt uit de landeninformatie dat de procedures voor de afgifte of verlenging van de ADET vanuit het buitenland kunnen worden gestart door het versturen van een standaardformulier via e-mail naar de Griekse asielinstanties (hoewel het afhalen van de ADET zelf ter plaatse moet gebeuren). Zo wordt volgens het laatste AIDA-rapport " the application for renewal, together with a digital photo of the beneficiary, is submitted via email to the Asylum Service and the latter's decision is notified to the applicant also via email" (vrije vertaling: “de aanvraag tot verlenging wordt, tesamen met een digitale foto van de begunstigde, via e-mail ingediend bij de Asieldienst en het besluit van deze laatste wordt via e-mail aan de aanvrager meegedeeld”) (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, op. cit., p. 244). Uit de landeninformatie blijkt ook dat de mogelijkheid om sinds november 2021 een online aanvraag tot verlenging van de ADET in te dienen door een aantal Ngo's als een positieve ontwikkeling is verwelkomd (Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, op. cit., p. 14).

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u niet hebt aangetoond dat u stappen hebt ondernomen om een verlenging van uw verblijfsvergunning in Griekenland te verkrijgen noch dat u derhalve geconfronteerd werd met een weigering of een onredelijke vertraging vanwege de Griekse autoriteiten.

*Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u niet hebt aangetoond dat de bescherming van Griekenland ondoeltreffend is, noch dat de procedure voor het bekomen van een (geldige) ADET u bij terugkeer noodzakelijkerwijs zou blootstellen aan een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie. Ten slotte wijst het Commissariaat-generaal erop dat hierboven reeds gebleken is dat u gedurende uw verblijf als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland niet geconfronteerd werd met een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u niet gedwongen werd om te vertrekken, maar dat dit integendeel het **resultaat is van uw eigen wil en uw persoonlijke keuze**.*

*Zij eraan herinnerd dat het Europees Hof van Justitie, zoals hoger aangegeven in de relevante rechtspraak, duidelijk oordeelde dat “deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid enkel bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, **buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om**, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.” Uit deze Europese jurisprudentie blijkt zodoende duidelijk dat enkel situaties van zeer verregaande materiële deprivatie die **niet** het gevolg zijn van de eigen wil en persoonlijke keuzes van de verzoeker zich kunnen verzetten tegen een niet-ontvankelijkheidsbeslissing op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet. Zulk een standpunt werd overigens ook reeds meermaals bevestigd door uw Raad (in deze zin, zie bijvoorbeeld: RvV 8 april 2022, nr. 271 058, RvV 11 februari 2022, nr. 268 167, RvV 12 mei 2021, nr. 254 471, RvV 25 maart 2021, nr. 251 679).*

Aangezien het gebrek aan een (geldige) Griekse verblijfsvergunning en de stappen die u hieromtrent desgevallend dient te ondernemen in casu het logische gevolg is van uw persoonlijke beslissing om Griekenland te verlaten zonder dat u evenwel op overtuigende, individuele wijze aantoonst dat u ten overstaan van Griekenland een schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 Handvest kan doen gelden, kunnen de eventuele moeilijkheden waarmee u in geval van terugkeer naar Griekenland kan worden geconfronteerd,

niet worden beschouwd als “buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om” en kunnen zij zich derhalve niet verzetten tegen een nietontvankelijkheidsbeslissing in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, zoals uitgelegd door het HvJ-EU. Een andere uitlegging zou duidelijk in strijd zijn met de beginselen van de rechtspraak van het HvJ-EU inzake verzoeken om internationale bescherming die worden ingediend door personen die reeds internationale bescherming in een andere lidstaat van de Europese Unie genieten.

Uw voorgelegde documenten vermogen geenszins bovenstaande beslissing te wijzigen. Immers tonen uw Griekse documenten louter dat u in uw eerste land van asiel, Griekenland, toegang had tot de administratieve overheid en bankrekeningen had. Daarnaast legt u nog Afgaanse identiteitsdocumenten neer van uzelf en uw gezin, hetgeen hoogstens uw identiteit en die van uw familie bewijst alwaar niet aan getwijfeld wordt tot op heden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de manifeste appreciatiefout, van de artikelen 62, 48/3, 48/4 en 56/7 van de wet van 15 december 1980.

Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna ‘de Raad’) van 18 oktober 2018, en stelt dat moet gecontroleerd worden of er een risico bestaat van onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest en citeert recente rechtspraak die deze analyse heeft bevestigd en een aantal beginselen uiteenzet. Verzoeker meent dat dit in deze zaak kan toegepast worden en gaat vervolgens in op zijn persoonlijke situatie. Verzoeker zet vooreerst uiteen dat hij een complexe en moeilijke situatie heeft gekend in Griekenland die onder andere heeft geleid tot zijn prostitutie en dat zijn situatie actueel nog gekend is in Griekenland en er nog problemen vreest. Hij stelt dat hij zou geëxposeerd worden aan zijn gemeenschap die zijn situatie kende en dat het verwijzen naar de mogelijke rechten voor de LGBTQIA+- gemeenschap niets verandert aan die situatie. Verzoeker is het niet eens met de stelling dat de problemen met G. geen invloed zouden hebben en geen link zou hebben met de Vluchtelingenconventie en stelt dat “het criteria gaat niet over de natuur van de problemen maar over het gevolg. Bijvoorbeeld zou er een risico van onmenselijke daden of risico voor het leven van iemand als hij geen toegang krijg tot medische hulp voor een dodelijke ziekte. Een bescherming zou moeten geven terwijl een dodelijke ziekte geen link met Vluchtelingenconventie heeft... Dezelfde redenering is van toepassing in het geval van de verzoeker. Problemen met Ghazi zijn mogelijk en kan leiden tot zware gevolgen voor de verzoeker. In dergelijke situatie is er een risico van schending van fundamentele rechten voor de verzoeker. Die feit is ernstiger dat de verschillende statistieken van het bestuur niet aantoont dat de Griekse maatschappij zeer open is voor de LGBTQIA+ gemeenschap. Verschillende werden herkend voor de LGBTQIA+ gemeenschap maar de perceptie van de bevolking is niet zo open als het bestuur presenteert. Er is bijgevolg een nieuwe schending van de zorgvuldigheidsplicht.” Voorts betoogt verzoeker dat de motieven in de bestreden beslissing dat zijn verklaringen over zijn geaardheid niet geloofwaardig zijn, geen uitleg bevatten over de redenen van deze ongeloofwaardigheid en dat op basis van zijn verklaringen zijn situatie kan begrepen worden. Hij wijst erop dat hij lang in Afghanistan geleefd heeft en een familie had en dat “Hij was zeker over zijn geaardheid en het was niet vraag om over homoseksualiteit te spreken. Afghanistan is een erg strikte land en de homoseksualiteit kan zware gevolgen hebben voor de mensen. Toen de verzoeker in Griekenland aankwam kreeg hij geen hulp en hij had geen andere keuze dan zich te prostitueren. Hij maakte in een eerste orde om een beetje geld te verdienen. Na een beetje tijd had de verzoeker het gevoel dat hij niet voor de geld het maakt maar ook voor hem. De verzoeker heeft sterke woorden gebruikt tijdens zijn interview over de homoseksualiteit en deze moet worden gelezen met de context van de verzoeker. Het zou niet zo vreemd dat de verzoeker problemen zou hebben met zijn geaardheid toen we wisten over de Afgaanse context waar hij leefde voor een erg lang periode. De uitlegging van de verzoeker was nochtans duidelijk en we kunnen begrijpen hoe de verzoeker zijn geaardheid ontdekt heeft. Er is geen ongeloofwaardigheid in zijn verklaringen”.

Vervolgens betoogt verzoeker dat wat zijn houding betreft het argument van het CGVS zuiver theoretisch is en geen rekening houdt met het feit dat hij voor zijn familie moet zorgen en ook nog contact wou met zijn kinderen ondanks zijn situatie en het zou voor hem als Afgaanse man ondenkbaar zijn om zijn kinderen te laten aangezien het over zijn persoonlijke eer gaat. Hij stelt dat hij van zijn kinderen houdt en de verwijzing naar een mogelijk hoge prijs verandert de appreciatie niet in de mate dat hij dergelijk bezoek moet maken. Wat de problemen met G. betreft wijst verzoeker erop dat hij de video niet had gezien en dat met een actueel smartphone het gemakkelijk is om een video te maken ook op grote afstand en dat de kwaliteit van deze

apparaten ervoor zorgt dat dergelijke fragmenten mogelijk zijn. Hij acht de analyse van het dossier bijgevolg niet correct.

Wat betreft het feit dat de video geen bewijsmateriaal zou zijn voor zijn geaardheid stelt verzoeker dat kinderen een perfect doel zijn voor G. aangezien ze jong en naïef zijn en deze video als bewijs zullen nemen en zij ook zonder problemen kunnen vertellen wat ze gezien hebben. Wat de tegenstrijdige verklaringen over het huwelijk betreft bevestigt verzoeker dat het huwelijk in 2020 plaatsvond en dat tijdens dit huwelijk zijn neef een ruzie had met G. en dat het anonieme telefoontje aantoont dat verschillende personen op de hoogte zijn van zijn situatie.

Voorts betoogt verzoeker dat hij heeft uitgelegd dat de procedure gezinshereniging bijna onmogelijk is in Griekenland en dat hij geen documenten meer heeft. Hij stelt dat de vraag rijst of er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest aangezien de voorwaarden in Griekenland te streng zijn en hij bijgevolg moet kiezen tussen zijn verblijf en zijn familie. Hij meent dat een lange separatie moet beschouwd worden als een onmenselijke daad voor verzoeker. Het AIDA rapport toont dit ook aan volgens verzoeker.

Wat betreft de in de bestreden beslissing beschreven situatie van mensen die geen verblijfstitel meer hebben in Griekenland, stelt verzoeker dat het CGVS niet aantoont dat de algemene situatie niet van toepassing zou zijn voor de verzoeker en moet integendeel worden vastgesteld dat de informatie over alle mensen spreekt zonder uitzondering en in die mate kan verzoeker niet begrijpen hoe verzoeker de verschillende problemen zou vermijden rekening houdend met zijn situatie. Hij stelt dat *“die feit is ernstiger dat de verzoeker al in België aangekomen is in de jaar 2020 en werd opgesloten in een gesloten centrum. Terwijl hij van een status in Griekenland beschikt werd hij verwijderd naar ... Afghanistan omdat hij geen verblijfstitel meer heeft. De afwezigheid van verblijfstitel had bijgevolg concrete gevolgen voor de verzoeker.”* Verzoeker betoogt verder dat de documentatie van het CGVS ook bevestigt dat hij vele problemen zal hebben om een nieuwe verblijfstitel te krijgen en ook de zware gevolgen van de afwezigheid van een titel zodat hij een risico loopt op *“slechte behandelingen in Griekenland te leven ten gevolge van deze afwezigheid”*.

Verzoeker betoogt verder dat hij zich moest prostitueren om geld te verdienen wat aantoont dat hij geen nuttige hulp heeft gekregen en dat het duidelijk is dat de toegang tot sociale hulp erg moeilijk is en dat ook voor de Grieken. Hij stelt dat verschillende bronnen deze problemen aantonen en dat deze helaas niet nieuw zijn. Hij citeert uit een artikel van 2 oktober 2019 en stelt dat ook het laatste AIDA verslag alarmerend is en de gevolgen van de Griekse crisis op de vluchtelingen belicht en bericht over een tekort aan opvangplaatsen. Verzoeker stelt dat hij geen hulp zou krijgen en het risico loopt om dakloos te worden in Griekenland. Hij wijst erop dat er een zware sociale crisis heerst, dat meer dan 20% van de mensen werkloos zijn en dat vluchtelingen geen effectieve toegang hebben tot de arbeidsmarkt en zeer moeilijk een job vinden en dit zal nu nog moeilijker zijn gezien zijn gezondheidsproblemen.

Verzoeker betoogt verder dat er ook een gebrek is aan Griekse taallessen en dat het AIDA verslag spreekt van tal van documenten die mensen moeten produceren om een woning te huren of een job te vinden en dat de rechten voor vluchtelingen alleen maar theoretisch zijn. Verzoeker stelt verder dat het aan het verzoekschrift toegevoegde Nansen verslag een samenvatting geeft van de Griekse omstandigheden voor vluchtelingen en citeert ook uit het AIDA verslag.

Verzoeker stelt verder dat de Raad nog heeft vastgesteld dat er veel problemen zijn in Griekenland en citeert uit arrest nr. 300 342.

Verzoeker besluit dat hem de vluchtelingenstatus moet worden toegekend omdat hij zware problemen had in Griekenland, hij een kwetsbaar profiel heeft en het voor hem onmogelijk was om een procedure gezinshereniging op te starten in Griekenland. Wat de subsidiaire bescherming betreft stelt verzoeker dat hij tot verschillende kwetsbare groepen behoort, met name mensen die tot een minderheid behoren en hij ten minste het risico van vernederende behandeling loopt.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. BJB attest;
3. Documentatie.

3. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden*

geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Aanvullende nota

Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarbij volgende nieuwe elementen worden ter kennis gebracht:

1. Verklaring O.F.;
2. Verklaring van de werkgever;
3. Loonfiches;
4. Arbeidsovereenkomst.

5. Beoordeling

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

5.3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming.

Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon, die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij, bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) (HvJ 16 juli 2020, C517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat, zelfs ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat, het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand, zoals een ernstige mentale of lichamelijke aandoening, op zich voor deze asielzoeker een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, en aldus moet worden onderzocht (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16, §§73-74). Hoewel deze rechtspraak betrekking heeft op verzoekers die een beschermingsverzoek hebben ingediend en in casu verzoeker een persoon is die al internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU lidstaat, moet worden aangestipt het voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een met dit artikel strijdige behandeling op het moment van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (Ibrahim, punt 87 of Jawo punt 88). Bijgevolg is voormelde rechtspraak eveneens relevant voor personen die al internationale bescherming hebben gekregen.

Gezien de recente rechtspraak van het Hof van Justitie van 13 juli 2023 (zaak C-392/22, X / *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*) over de samenwerkingsplicht van de voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming verantwoordelijke autoriteiten, in het bijzonder in de zaken die betrekking hebben op de draagwijdte van deze samenwerkingsplicht wanneer het beginsel van wederzijds vertrouwen een vermoeden vestigt dat alle lidstaten een gelijkwaardige bescherming bieden aan begunstigden van een internationale beschermingsstatus die door één van deze staten is verleend, is de Raad van oordeel dat het in beginsel aan de verzoeker is om elementen aan te dragen die kunnen aantonen dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij in geval van terugkeer naar de lidstaat waar hij de status van internationale bescherming heeft verkregen zou worden blootgesteld aan een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit uitgangspunt mag er echter niet toe leiden dat op de verzoeker een buitensporige bewijslast rust, gezien de moeilijkheden waarmee hij als verzoeker om internationale bescherming kan worden geconfronteerd bij het vaststellen van de feiten, noch dat de commissaris-generaal wordt ontslagen van de samenwerkingsplicht waartoe zij in dit kader wettelijk gehouden is.

De Raad is van oordeel dat van de verzoeker kan worden geëist dat hij zijn eigen persoonlijke situatie voldoende aantoont, op basis van zijn verklaringen en, indien mogelijk, op basis van de bewijsstukken waarover hij beschikt. Er kan echter niet worden verwacht dat hij objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte informatie verstrekt die het mogelijk maakt om het bestaan van tekortkomingen in de lidstaat die hem de internationale beschermingsstatus heeft verleend of de ernst van het risico dat hij loopt bij terugkeer naar deze lidstaat aan te tonen. Zulke stappen vallen onder de verantwoordelijkheid van de bevoegde autoriteit in het kader van haar samenwerkingsplicht (zie in deze zin de conclusies van de advocaat-generaal Jean Richard van het Hof van Justitie van 13 juli 2023 in de zaak C-392/22, X / *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*).

Deze zienswijze verzoent de arresten Ibrahim, Jawo en Addis van het Hof van Justitie, die de verplichting voor de verzoeker onderstrepen om alle concrete en relevante elementen naar voren te brengen tijdens zijn persoonlijk onderhoud, met het arrest XXXX tegen de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, geveld in Grote Kamer, dat duidelijk stelt *“dat de autoriteiten van een lidstaat de hun bij artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 geboden mogelijkheid niet kunnen uitoefenen wanneer zij – op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten – tot de conclusie zijn gekomen dat er in de lidstaat waar de derdelander reeds internationale bescherming geniet sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen personen raken, en dat er, gelet op deze tekortkomingen, zwaarwegende en op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat deze derdelander een reëel gevaar zal lopen om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest”*.

De Raad onderstreept tenslotte dat *“(w)anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, (...) deze rechter dan ook ertoe gehouden (is) om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 88).

5.4. Verzoeker legde bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming de eerste pagina van een door Griekenland uitgereikt paspoort voor vluchtelingen neer op zijn eigen naam. Hierop wordt vermeld dat dit document is uitgereikt op 23 augustus 2015 en geldig is tot 22 augustus 2020. Hij legt ook een Grieks rijbewijs en Griekse bankkaarten voor (AD, documenten, stukken, 1, 2 en 3). Verzoeker verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij in 2006 voor het eerst naar Griekenland is gegaan en er een rode kaart, het equivalent van een bijlage in België kreeg van het vreemdelingendepartement van de politie op basis waarvan hij mocht werken maar niet reizen, er ook werkte en in 2012 een verblijfsvergunning kreeg. Verzoeker verklaart hierover dat hij als vluchteling werd beschouwd.

Verzoeker betwist niet dat hij in het verleden als vluchteling werd erkend in Griekenland. Verzoeker verklaart, dat hij zijn vluchtelingenpaspoort in Griekenland elke vijf jaar verlengde en zijn verblijfsvergunning elke 3 jaar en dat hij denkt dat zijn vluchtelingenstatus is ingetrokken omdat er al meer dan 3,5 jaar voorbij zijn. Hij stelde ook te denken dat hij niet meer de vluchtelingenstatus in Griekenland kan krijgen (NPO, p. 6). Uit zijn verklaringen blijkt dat hij in de periode na 2012 en tot 2019 elk jaar naar Afghanistan ging maar telkens ook terugkeerde naar Griekenland.

Verzoeker legt geen Griekse verblijfsvergunning neer maar uit zijn verklaringen, die op dit punt verder niet betwist worden, blijkt dat hij in 2019 opnieuw naar Kaboel ging om zijn familie te bezoeken en er voor langere tijd bleef omdat hij toen geen werk had in Griekenland. Toen hij probeerde terug te keren naar Griekenland in augustus 2020 via België werd hij evenwel op de luchthaven van Zaventem aan de grens tegengehouden en naar Dubai teruggestuurd in toepassing van het Ministerieel Besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen die alle niet essentiële reizen verbiedt om de verspreiding van het Coronavirus COVID-19 tegen te gaan (AD, Terugdrijving, 22 augustus 2020, dossier DVZ). Van daaruit reisde hij terug naar Kaboel volgens zijn verklaringen. Hij was toen ook in het bezit van een document waarop vermeld staat “Authorized Period of Stay in Greece” “FROM 30/04/2018 TILL 29/04/2023” (AD, dossier DVZ). Dit laatste document vermeldt niet op welke rechtsgrond het verblijf werd toegekend, maar hieruit volgt wel dat verzoeker minstens tot 2023 over de toelating beschikte om op Grieks grondgebied te verblijven.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker over een vluchtelingenpaspoort beschikte in het verleden en een verblijfsvergunning op grond van de hem verleende vluchtelingenstatus. Het is onduidelijk wanneer verzoeker deze verblijfsvergunning voor het laatst liet verlengen, maar het is niet betwist dat verzoeker voor het laatst in Griekenland verbleef in 2019 en dat het document waaruit zijn meest recente verblijfstitel in Griekenland blijkt, geldig was tot 29/04/2023. Er kan aangenomen worden dat verzoekers verblijfsvergunning als statushouder in Griekenland niet langer geldig is. Er ligt evenwel geen informatie voor waaruit kan blijken dat de aan verzoeker door Griekenland verleende vluchtelingenstatus zou zijn ingetrokken, beëindigd of herroepen.

Volgens de bepalingen van de Kwalificatierichtlijn moet een onderscheid worden gemaakt tussen de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, die in de tijd beperkt kan zijn en hernieuwbaar en de toegekende internationale beschermingsstatus, die slechts in een beperkt aantal gevallen kan worden beëindigd, herroepen of ingetrokken.

Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat hij naar Afghanistan werd verwijderd omdat hij geen verblijfstitel had en de afwezigheid van een verblijfstitel bijgevolg concrete problemen voor hem had, kan uit het administratief dossier enkel blijken dat ten aanzien van verzoeker een beslissing tot terugdrijving naar Dubai werd genomen in augustus 2020 omdat het ging om een volgens het Ministerieel Besluit van 23 maart 2020 toen in het kader van de Covid-pandemie verboden niet-essentiële reis. Verzoeker verklaarde dat hij vanuit Dubai naar Afghanistan reisde. In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt beweerd kan noch uit zijn verklaringen noch uit de gegevens in het administratief dossier worden afgeleid dat hij zou zijn teruggestuurd naar Afghanistan omdat zijn Griekse verblijfstitel verstreken was, maar enkel dat hij werd teruggedreven naar Dubai door de Belgische autoriteiten omwille van een inbreuk op de toen geldende anti-Covid-maatregelen.

Uit niets kan blijken dat verzoeker in het verleden de toegang tot het Griekse grondgebied zou geweigerd zijn omdat hij niet over een geldige verblijfsvergunning beschikte en evenmin dat hij niet langer over de vluchtelingenstatus zou beschikken in Griekenland. Er is geen enkele indicatie dat de internationale beschermingsstatus die aan verzoeker werd verleend in Griekenland werd ingetrokken of beëindigd. Verzoeker legt geen stukken voor waaruit kan blijken dat de aan hem in en door Griekenland toegekende

internationale beschermingsstatus zou zijn ingetrokken, herroepen of beëindigd. Evenmin zijn er elementen in het rechtsplegingsdossier die hierop wijzen.

In casu moet het verzoek om internationale bescherming worden behandeld op grond van het weerlegbaar vermoeden dat Griekenland het Unierecht en bijgevolg de uit de Kwalificatierichtlijn voortvloeiende verplichtingen met betrekking tot de toekenning en beëindiging van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus respecteert.

5.5. In de bestreden beslissing wordt, wat betreft de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, verwezen naar: AIDA, “Country Report: Greece. Update 2023”, juni 2024; Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”, juni 2022; RSA/PRO ASYL, “Beneficiaries of international protection in Greece – Access to documents and socio-economic rights”, maart 2024; UNHCR Greece, “Living in Greece – Access to healthcare” (<https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>). De door verzoeker in bijlage bij zijn verzoekschrift toegevoegde internetartikelen dateren van 2019 en dus van een aantal jaren voor de meest recente landenrapporten die specifiek de actuele situatie van statushouders in Griekenland betreffen. De eveneens door verzoeker bijgebrachte Nansen Note over de situatie van statushouders in Griekenland is niet gedateerd maar de erin geciteerde bronnen zijn niet recenter dan 2019. In zoverre de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie een beeld kan schetsen van de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland tot en met 2019 bevat deze informatie uiteraard geen informatie over de ontwikkelingen die sindsdien hebben plaatsgevonden inzake levensomstandigheden en administratieve en bureaucratische obstakels waarmee statushouders in Griekenland geconfronteerd worden en bieden deze bronnen geen zicht op de actuele omstandigheden voor statushouders in Griekenland, zodat zij niet langer relevant zijn voor de beoordeling van de voorzienbare omstandigheden in geval van terugkeer naar deze EU-lidstaat. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker in het verzoekschrift, met uitzondering van een artikel van 2 oktober 2019, waarvan hij verder de titel niet vermeldt, enkel citeert uit een AIDA rapport, waarvan hij de publicatiedatum niet vermeld, en zich in zijn betoog dus voornamelijk baseert op de bron die ook in de bestreden beslissing wordt gebruikt wat betreft de situatie van statushouders in Griekenland.

In het AIDA-rapport van juni 2024, het RSA/PRO ASYL rapport van maart 2024 en het rapport van het Ministerie van Buitenlandse Zaken wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Bijgevolg is de Raad van oordeel dat hij *in casu* op basis van de hem ter beschikking gestelde bronnen kan nagaan of er in de EU-lidstaat die verzoeker de internationale beschermingsstatus heeft verleend, *in casu* Griekenland, sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken. Dit wordt onderzocht op basis van de meest recente objectieve landeninformatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt.

Uit de door partijen verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland de laatste jaren steeds moeilijker is geworden op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange periode te kunnen doen gelden.

Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien. Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij dergelijke administratieve obstakels veel begunstigden ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als onderdanen (rapport “Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights” van RSA/PRO ASYL van maart 2024, p. 5). Het al dan niet beschikken over een Griekse verblijfsvergunning (ADET) is belangrijk voor de vraag of begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland het risico lopen dakloos te worden en, in dat geval, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Het bezit van een geldige ADET is een voorwaarde voor het verkrijgen van een Grieks fiscaal registratienummer (AFM), dat het openen van een bankrekening, de huur van onroerend goed of zelfs het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA) mogelijk maakt. De afgifte van een AMKA vormt dan weer een voorwaarde voor toegang tot de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Volgens een recente nieuwe regeling moet de beslissing tot afgifte van

de ADET in principe worden opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven.

Overeenkomstig een recente omzendbrief van het Griekse Ministerie van Migratie en Asiel van 31 januari 2023 moet de beslissing tot afgifte van een ADET in ieder geval aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Vervolgens moet binnen de zes maanden online een afspraak worden gemaakt met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET voor te leggen. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van twee weken. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Het duurt vervolgens 1,5 maand vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden hiervan niet persoonlijk verwittigd. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald.

Volgens het RSA/PRO ASYL rapport worden nog steeds afzonderlijke ADET-beslissingen genomen die op dezelfde dag als de beslissing tot verlening van internationale bescherming worden betekend (RSA/PRO ASYL, p. 6). Meerdere bronnen geven aan dat de begunstigten van een internationale beschermingsstatus zich in Griekenland in een nog meer precare situatie bevinden dan verzoekers om internationale bescherming en dat de huisvestingsmogelijkheden voor begunstigten zeer beperkt zijn waardoor zij het risico lopen dakloos te worden: *“Meerdere bronnen concluderen dat statushouders in een slechtere positie verkeren ten opzichte van personen die nog in de asielprocedure zitten. Zo zijn er voor statushouders minder opties als het gaat om huisvesting in vergelijking met asielzoekers.”* (“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland” van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2022, p. 32).

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer is dus zeer precair en problematisch, wat onder meer te wijten is aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in rampzalige levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

Wat in de eerste plaats de huisvestingsproblematiek betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van begunstigten van een internationale beschermingsstatus wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven dertig dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (rapport “*Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights*” van RSA/PRO ASYL van maart 2024, p.22-23). Het enige officiële integratieprogramma in Griekenland, dat betrekking had op de periode van juli 2019 tot juli 2022, is het programma van HELIOS (Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection), opgezet door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) in samenwerking met een aantal niet-gouvernementele organisaties. Sinds 2022 wordt dit programma in afwachting van opname in het Europees Sociaal Fonds tijdelijk uit nationale fondsen gefinancierd en wordt het door de autoriteiten verlengd. De laatste verlenging die wordt vermeld in de informatie waarover de Raad beschikt, was november 2023 tot juni 2024. De inschrijving voor dit integratieprogramma moet gebeuren binnen het jaar volgend op het toekennen van de internationale beschermingsstatus. Als gevolg hiervan worden statushouders die zich niet langer in Griekenland bevonden toen hen de internationale beschermingsstatus werd verleend of die de noodzakelijke formaliteiten niet binnen deze periode van één jaar hebben vervuld uitgesloten van het programma.

Het HELIOS-programma biedt op zich geen huisvesting. In het kader van dit programma wordt financiële steun geboden aan begunstigten om hun huur te betalen, op voorwaarde dat zij reeds een huurcontract hebben afgesloten voor een periode van meer dan zes maanden en dat zij beschikken over een bankrekening. Deze financiële ondersteuning wordt geboden voor een periode van zes tot twaalf maanden, afhankelijk van de datum van indiening van de vereiste documenten. Het bedrag varieert van 230 euro voor een alleenstaande volwassene tot 800 euro voor een gezin van zes personen (met een toeslag om de waarborgsom en de installatiekosten in de nieuwe woning te dekken). Naast de voorwaarde van het hebben van een AFM (het fiscaal registratienummer) en een bankrekening, wordt de toegang tot huisvesting belemmerd door ernstige obstakels die verband houden met discriminatie en een gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien moeten begunstigten, naast de huur, de facturen voor openbare diensten en andere uitgaven, zoals voedsel, zelf betalen. Bijgevolg is de hulp die begunstigten in het kader van het HELIOS-programma ontvangen vaak onvoldoende om hun levensonderhoud te garanderen. Het risico om in een situatie van dakloosheid terecht te komen is voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland dus zeer groot, aangezien de toegang tot documenten en middelen die nodig zijn om huisvesting te bekomen niet mogelijk is binnen de periode van 30 dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming. Dit risico is nog toegenomen door de beëindiging van het ESTIA-programma, nu de begunstigten van dit programma dakloos zijn geworden. Zelfs begunstigten die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd. Zij kunnen niet langer een woning huren en de meesten van hen bevinden zich op straat.

Begunstigten die als niet-geregistreerde bewoners in de kampen verblijven, hebben geen toegang tot voedsel of andere diensten. Begunstigten van een internationale beschermingsstatus kunnen in theorie toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen die onderdak bieden voor drie tot zes maanden. Deze opvangcentra zijn echter niet uitsluitend bestemd voor begunstigten van een internationale

beschermingsstatus en de toegang kan voor hen door tal van factoren, zoals het feit dat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, het feit dat gezinnen er niet worden aanvaard, het feit dat mensen met psychische stoornissen er niet worden toegelaten of het feit dat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt, in de praktijk beperkt zijn. Sommige opvangcentra bieden alleen slaapzalen aan en eisen daarom dat de bewoners overdag naar buiten gaan, terwijl de duur van het verblijf in de slaapzalen niet langer kan zijn dan vijftien dagen tot een maand.

Wat de toegang tot werk betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. In de praktijk moet echter rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel begunstigden van een internationale beschermingsstatus zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld. Een steunprogramma is volgens de Griekse regering voorzien in het kader van de nationale strategie voor de integratie van begunstigden van internationale bescherming, dat is gestart in 2022 voor een periode van 3 jaar en dat sub-projecten bevat in acht sectoren en onder meer opleiding van personen die tot de doelgroep behoren, taalcursussen en job-begeleiding omvat. Het programma richt zich niet alleen op statushouders maar ook op andere legaal verblijvende onderdanen van derde landen. Evenwel is geen informatie beschikbaar over de uitvoering van dit programma. Uit deze informatie blijkt ook dat er voor begunstigden van internationale bescherming een aanzienlijk gebrek is aan informatie over de toegang tot de arbeidsmarkt.

De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen, die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend, wordt automatisch niet meer uitbetaald van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld.

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 200 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene of kind) is formeel toegankelijk voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus. Dit inkomen is volgens de Griekse wet echter bedoeld voor huishoudens met een geregistreerd adres dat moet worden bewezen door een huurcontract dat zes maanden vóór de aanvraag om toekenning van dit inkomen is ondertekend, en voor daklozen die onder de armoedegrens leven. In de praktijk sluit een dergelijke bepaling veel begunstigden, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat leven, uit. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolendiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Ten slotte wordt ook onderstreept dat de informatie over het bestaan van en de criteria voor het bekomen van dit minimuminkomen zelden wordt verstrekt aan begunstigden van internationale bescherming.

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, blijkt uit de landenrapporten dat begunstigden van een internationale beschermingsstatus die niet in het bezit zijn van een ADET geen sociale zekerheids-nummer (AMKA) kunnen verkrijgen. Wie geen AMKA heeft, moet de kosten van medicijnen en analyses dragen en deze kosten kunnen exorbitant worden bij pathologieën die regelmatige gespecialiseerde medische controles vereisen. Bovendien worden bepaalde dringende medische onderzoeken niet vergoed, ook al beschikt de betrokkene over een AMKA. Ook kunnen mensen die over een AMKA beschikken maar niet verzekerd zijn geen medicijnen of onderzoeken meer krijgen van artsen uit de private sector. In dat geval kunnen voorschriften alleen worden verstrekt door artsen uit de publieke sector, waaronder de artsen in de opvangvoorzieningen.

Het bezit van een geldige ADET is een voorwaarde voor het verkrijgen van een fiscaal registratienummer (AFM), dat het openen van een bankrekening, de huur van onroerend goed of het verkrijgen van de AMKA mogelijk maakt. Sinds een besluit dat in december 2020 in werking is getreden, wordt voor asielzoekers automatisch een AFM aangemaakt bij hun beschermingsverzoek. Deze AFM gaat mee over naar de ADET. Statushouders zonder AFM moeten dit in persoon aanvragen bij een lokaal belastingkantoor in de woonplaats van de statushouder. Statushouders die geen woonplaats kunnen aantonen, verkrijgen geen AFM. Een AFM kan ook online aangevraagd worden; dit vereist de voorlegging van geldige identiteitsdocumenten alsook geldige reisdocumenten. Bij gebrek hieraan kan geen AFM worden verkregen. Het onlineplatform is enkel in het Grieks opgesteld. De afgifte van een AMKA is vereist voor de toegang tot de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Om dit AMKA te bekomen, moet de begunstigde de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig verzekeringsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg) om te

zetten in een AMKA. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET beïnvloeden de afgifte van het AMKA, waardoor begunstigden de voor de toegang tot het gezondheidszorgsysteem vereiste documenten worden onttrokken. De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via telefoonverkeer dat uitsluitend in het Grieks en tegen betaling verloopt. Wie geen Grieks spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkendiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren.

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de hernieuwing en/of de verlenging van een ADET van begunstigden van een internationale beschermingsstatus die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk is en enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan duren. Begunstigden die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de afgifte of verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als begunstigden. Bovendien lopen personen met een internationale beschermingsstatus na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden. Als de ADET vervalt, wordt de AFM automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een individu bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid. Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland om dakloos te worden of om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor begunstigden die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor begunstigden die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als begunstigden in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland in principe via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over mogelijkheden qua huisvesting of stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden, hoewel ze soms een in het Grieks geschreven nota ontvangen waarin hen wordt gevraagd om zich te richten tot de asieldienst wanneer ze geen documenten hebben. Bovendien beschikken de gemeentelijke integratiecentra (KEM), die begunstigden informatie en advies geven over de toegang tot documenten en bepaalde sociale rechten, in de regio Attica niet over voldoende tolkendiensten. Zij zijn enkel toegankelijk voor wie Grieks, Engels, Urdu of Farsi spreekt.

Verder stelt de Raad, na lezing van de informatie waarover hij beschikt, vast dat in afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel soms een attest wordt afgegeven dat zes maanden geldig is. Ondanks dit attest ondervinden begunstigden van een internationale beschermingsstatus nog steeds obstakels bij de toegang tot diensten zoals de sociale bijstand, gezondheidszorg of de arbeidsmarkt omdat verschillende overheidsdiensten terughoudend zijn om dit attest te aanvaarden voor de toegang tot hun diensten. Dit attest zou ook begunstigden die wachten op de vernieuwing van hun verblijfsvergunning minder rechten geven dan andere migranten, of zelfs geen toegang tot deze rechten. Bovendien mag dit attest niet worden afgegeven voordat de verlengingsaanvraag geregistreerd en geüpload is in de "Alkyon" database. Dit duurt vaak weken of zelfs maanden (*"Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2024, p.14-16).

Uit de actuele informatie waarover de Raad beschikt blijkt ook dat de aanvragen om verlenging sinds 2017 per e-mail bij de asielautoriteiten kunnen worden ingediend en dat de aanvaarding hiervan ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht. Het aantal ADET-verlengingsaanvragen dat in behandeling is bij de AAU Begunstigden van internationale bescherming is gestegen van 2.588 op 31 december 2022 tot 4.029 op 16 februari 2024. Dit is een aanzienlijke stijging van 56% ten opzichte van de achterstand in het afgelopen jaar (*"Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2024, p.8). Terugkeerders die opnieuw worden toegelaten via de internationale luchthaven van Athene ontvangen geen duidelijke en nauwkeurige informatie over de bevoegde autoriteiten waartoe ze zich moeten wenden om hun documenten te vernieuwen (*"Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2024, p.11).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen begunstigden van internationale bescherming die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning. Zodra de aanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden van de aanvrager, alvorens ze de aanvraag kunnen registreren in de databank voor verblijfsvergunningen. Gezien het aantal aanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, lijkt het erop dat deze fase van de procedure enkele maanden, en in sommige gevallen meer dan een jaar, kan duren. Tijdens deze periode ondervinden begunstigden dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand, gezondheidszorg of de arbeidsmarkt, waardoor zij de facto in een precarie situatie terechtkomen.

Als begunstigden een e-mail ontvangen waarin hen de toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van twee weken. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Het duurt vervolgens 1,5 maand vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun nieuwe verblijfstitel. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADETs klaar zijn om op de aangegeven dag opgehaald te worden, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de begunstigde zich niet op de aangegeven datum aandient, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De begunstigde moet dit aanvragen. Voor deze stap is fysieke aanwezigheid in Griekenland vereist, aangezien een dergelijke aanvraag niet per telefoon of e-mail kan. In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taal-gerelateerde barrières lijkt het voor een begunstigde van internationale bescherming die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing van de ADET indien de verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde ADET te vermijden en aldus niet in een precarie situatie terecht te komen.

Verschillende instellingen, waaronder de Ombudsman, de nationale Commissie voor de Mensenrechten, de Europese Commissie, het Asielagentschap van de Europese Unie en de autoriteiten van andere lidstaten, hebben al hun bezorgdheid geuit over de administratieve moeilijkheden waarmee begunstigden van een internationale beschermingsstatus bij hun terugkeer naar Griekenland worden geconfronteerd en over de impact ervan op hun levensomstandigheden (RSA/PRO ASYL, maart 2024, p. 14). Toch blijven er langdurige vertragingen bestaan bij de behandeling van deze dossiers, met rechtstreekse gevolgen voor de situatie van wie uit andere lidstaten wordt gerepatriëerd.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt ten slotte dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een begunstigde van een internationale beschermingsstatus die nog niet in het bezit is gesteld van een ADET of wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten -wat enige tijd kan duren- het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

Ten slotte blijkt uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt dat de Europese Commissie in januari 2023 een inbreukprocedure tegen Griekenland is opgestart wegens de onjuiste omzetting van de richtlijn 2011/95/EU (rapport "Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights" van RSA/PRO ASYL van maart 2024, p. 4).

Uit deze informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigden van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigden van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij begunstigden de facto worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Dit is het geval voor de verblijfsuitkering (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland vereist is), de geboortetoeelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die met name een onderzoek door een accreditatiecentrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft).

Gelet op het voorgaande kan de Raad niet anders dan besluiten dat de huidige situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland op dit ogenblik bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de lengte van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, de politieke visie van de Griekse autoriteiten die zich richten op de zelfredzaamheid van de begunstigden van internationale bescherming, de tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de door de Europese Commissie in januari 2023 gestarte inbreukprocedure) vormen barrières die ervoor zorgen dat vele begunstigden binnen de Griekse samenleving in (zeer) precarie omstandigheden leven. De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *"een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak"* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel *"wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen*

zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling” (ibid., pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden. Zoals reeds opgemerkt dateert de door verzoeker geciteerde landeninformatie inzake de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland van lang voor de meeste recente landenrapporten waarop bovenstaande analyse is gebaseerd en verwijst verzoeker voor het overige naar het AIDA rapport, waarmee in bovenstaande analyse ook rekening werd gehouden. Verzoeker brengt geen landeninformatie bij waaruit kan blijken dat bovenstaande conclusie niet langer accuraat zou zijn en dat geen individuele beoordeling meer nodig zou zijn. Door louter te stellen dat het AIDA rapport spreekt van talrijke documenten die mensen moeten hebben om huisvesting en werk te vinden en toegang te krijgen tot gezondheidszorg en te stellen dat Nansen een samenvatting heeft gemaakt van de Griekse omstandigheden voor vluchtelingen, toont verzoeker dit evenmin aan.

Het bovenstaande neemt niet weg dat er een zeer precaire situatie is waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen. Daarbij komt het aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5.6. Na grondige lezing van het administratief dossier, dient te worden vastgesteld, in navolging van de bestreden beslissing, dat verzoeker onvoldoende concrete elementen aanbrengt om dit vermoeden, gelet op zijn individuele omstandigheden, te weerleggen.

Hierboven werd reeds vastgesteld dat ervan uitgegaan kan worden dat verzoekers verblijfsvergunning in Griekenland verkregen in het verleden op grond van zijn door Griekenland verleende internationale beschermingsstatus, niet langer geldig is.

Uit hierboven besproken informatie met betrekking tot de situatie van statushouders in Griekenland blijkt dat de hernieuwing en/of de verlenging van een ADET van begunstigden van een internationale beschermingsstatus die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk is en enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan duren. Als de ADET vervalt, wordt de AFM automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een individu bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid. Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland om dakloos te worden of om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Het ontbreken ervan dient in aanmerking te worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland. Tevens blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat de situatie voor statushouders in Griekenland dermate precair is dat het voor een begunstigde van internationale bescherming wiens ADET is vervallen, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, ook noodzakelijk is dat hij beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en huisvesting.

Er dient dus ook gekeken te worden naar de mate van zelfredzaamheid en de aan- of afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden om de situatie van verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland te kunnen beoordelen.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet van een bijzondere kwetsbaarheid doet blijken die op grond waarvan kan worden aangenomen dat hij in geval van terugkeer als statushouder naar Griekenland wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Verzoeker is een gezonde man van 47 jaar. Er liggen geen stukken voor waaruit ernstige gezondheidsproblemen kunnen blijken die zouden verhinderen dat hij de administratieve moeilijkheden en obstakels die hij zou kunnen ervaren bij de hernieuwing van zijn verblijfstitel, het hoofd te bieden.

Lezing van het rechtsplegingsdossier leert ook dat verzoeker over voldoende zelfredzaamheid en verworven vaardigheden beschikt om zijn rechten als statushouder in Griekenland te doen gelden. Zo blijkt vooreerst dat verzoeker gedurende zijn jarenlange verblijf in Griekenland een uitstekende kennis heeft verworven van de Griekse taal. Verzoeker verzocht zowel tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS als voor de terechtzitting bij de Raad om bijstand door een tolk Grieks, waaraan zowel bij het CGVS als de Raad werd tegemoet gekomen. In beide gevallen bleek dat verzoeker perfect in staat was zijn problemen en redenen waarom hij meent geen effectieve bescherming in Griekenland te kunnen genieten in geval van terugkeer naar deze EU lidstaat, in de Griekse taal uiteen te zetten en de hem in het Grieks gestelde vragen te begrijpen en te beantwoorden. Kennis van het Grieks is voor begunstigden van internationale bescherming blijkens de landeninformatie een belangrijke troef om hun rechten als statushouders te doen gelden, zowel in de contacten met de Griekse bevoegde instanties met het oog op het vernieuwen van hun verblijfsvergunning, maar ook om in de praktijk toegang te krijgen tot huisvesting en de arbeidsmarkt.

Voorts blijkt ook uit zijn verklaringen dat verzoeker tijdens zijn verblijf in Griekenland in de bouwsector werkte (NPO, p. 4). Verzoeker verklaart ook dat hij in Athene woonde en in een goede situatie was omdat hij alle papieren en geld had en dat hij G., met wie hij volgens zijn verklaringen later problemen zou krijgen, bij hem in Athene in huis nam en van hem huurgeld kreeg (NPO, p. 7-8). Uit dit alles blijkt dat verzoeker tijdens zijn verblijf in Griekenland als begunstigde van internationale bescherming in zijn eigen levensonderhoud kon voorzien en een woning had in Athene, waarvan hij een deel verhuurde aan G.. Er kan dus niet blijken dat verzoeker als persoon die internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland, tijdens zijn verblijf in deze lidstaat in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde zoals omschreven in de rechtspraak van het Hof van Justitie. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat *“Er dient voorts te worden benadrukt dat uit de elementen in uw administratief dossier geenszins zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid en huisvesting, die ook maar enigszins voldoen aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Er zijn evenmin concrete indicaties dat u hier wel mee zou worden geconfronteerd bij terugkeer naar Griekenland. Zo verklaarde u dat u in Griekenland werkte in de bouwsector, samen met Grieken van wie u ook de taal leerde (NPO, P.4). U gaf overigens aan dat ook andere Afghanen in Griekenland toegang hadden tot de arbeidsmarkt. Zo werkte G. volgens uw verklaringen in de landbouwsector (NPO, P.8). Uit niets blijkt dus dat u bij terugkeer naar Griekenland er niet opnieuw toegang tot de arbeidsmarkt zou hebben om in uw (financiële) noden te kunnen voorzien. U woonde in Griekenland in de A. street in Athene (NPO, P.4), waar u een woning deelde met 3 anderen (NPO, P.8). U geeft nergens in uw verklaringen aan problemen te hebben gekend met huisvesting waardoor uit niets blijkt dat u bij terugkeer naar Griekenland niet opnieuw toegang tot huisvesting zou kunnen krijgen. Bovendien blijkt dat u een ondernemende en zelfredzame man bent die (al dan niet met de hulp van derden) financiële mogelijkheden had. U had twee bankrekeningen in Griekenland en een Grieks rijbewijs (documenten, zie groene map). U verdiende genoeg om vanaf 2013 te beginnen reizen. U reisde in 2013 naar Zweden, Noorwegen, Nederland en België, en ging sindsdien ook elk jaar tijdens de zomer terug naar Afghanistan (NPO, P.4-5). Ook maakte u zich tijdens uw verblijf in Griekenland de Griekse taal machtig (zie supra), hetgeen toch wijst op een ondernemingszin en zelfredzaamheid van uwentwege. Uit bovenstaande vaststellingen dient er besloten te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u als persoon die er internationale bescherming geniet niet voldoende zelfredzaamheid aan de dag zou kunnen leggen om moeilijkheden die gepaard gaan met een integratie in de Griekse samenleving het hoofd te bieden.”*

Bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat hij, nadat hij als vluchteling erkend was, meerdere reizen maakte zowel naar andere Europese landen, waaronder België, Zweden en Nederland als naar Afghanistan (NPO, p. 4-5). Verzoeker was als statushouder bijgevolg in staat niet alleen om als statushouder in Griekenland in zijn levensonderhoud te voorzien maar ook om daarnaast regelmatig te reizen, onder meer naar Kaboel om zijn vrouw en kinderen te bezoeken.

Verzoeker legt verder nog een aantal documenten neer met betrekking tot zijn tewerkstelling in België, waaruit blijkt dat hij sinds oktober 2022 bij een bouwbedrijf werkt en hiervoor ook een loon ontvangt. Dit is een bijkomende indicatie van zijn zelfredzaamheid en hieruit blijkt ook dat verzoeker al drie jaar een regelmatig inkomen heeft in België, wat hem ook minstens enige financiële ruimte verschaft om de periode in afwachting van de vernieuwing van zijn verblijfsvergunning in Griekenland, te overbruggen.

Verzoeker voert geen concreet verweer tegen de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing inzake zijn toegang tot huisvesting en de arbeidsmarkt, zijn zelfredzaamheid en de afwezigheid van een bijzondere kwetsbaarheid. In de mate dat hij de motieven waarbij tot de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde homoseksualiteit wordt besloten betwist in het verzoekschrift en daarbij stelt dat hij bij aankomst in

Griekenland geen hulp kreeg en geen andere keuze had dan zich te prostitueren, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat hij verklaarde dat hij na aankomst in Griekenland in 2006 seks had met mannen voor geld *“omdat ze met betaalden”* maar gevraagd hoe lang hij dit deed antwoordde *“Aanvankelijk voor zo’n 6 maanden, maar dan deed ik het niet meer voor geld. Ik zat dan vast in die gewoonte”* (NPO, p. 10). In de mate dat verzoeker gedurende zes maanden na aankomst in Griekenland zich uit financiële noodzaak prostitueerde, was dit daarna gedurende zijn verblijf tot 2019 niet langer het geval. De kortstondige periode gedurende dewelke hij zich zou geprostitueerd hebben doet in elk geval geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat hij daarna in de bouwsector werkte in Griekenland en als statushouder over huisvesting beschikte en geen problemen had om in zijn levensonderhoud te voorzien en over voldoende financiële middelen beschikte om regelmatig te reizen, waaronder jaarlijks naar Afghanistan en terug naar Griekenland en dat hij als gezonde volwassen man die internationale bescherming heeft verkregen en vlot Grieks spreekt, over de nodige zelfredzaamheid beschikt om de administratieve moeilijkheden bij de vernieuwing van zijn verblijfsvergunning als statushouder in Griekenland het hoofd te bieden.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient concreet te worden aangetoond, en er kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker daartoe in gebreke blijft. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Verzoeker verklaart verder ook niet naar Griekenland te kunnen terugkeren omdat hij homoseksueel is en dit geweten is door de Afghaanse gemeenschap in Athene omdat G. dit door een video-opname van verzoeker in een park in Athene, dit op een huwelijksfeest in Kaboel bekend zou hebben gemaakt.

Daargelaten de vraag naar de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid, kan slechts worden vastgesteld dat verzoekers vrees voor de reacties van de Afghaanse gemeenschap op zijn beweerde seksuele relaties met mannen in geval van terugkeer niet tot de conclusie kan leiden dat hij aannemelijk maakt hierdoor buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal belanden, noch dat hij geen beroep zou kunnen doen op bescherming vanwege de Griekse autoriteiten indien hij problemen zou kennen omwille van deze geaardheid.

Vooreerst kan de bestreden beslissing worden bijgetreden waar wordt gesteld dat verzoeker geenszins verplicht is contacten te onderhouden met de Afghaanse gemeenschap en evenmin kan worden ingezien waarom hij het gezelschap van Afghanen in Griekenland zou opzoeken indien hij bevreesd is voor hun homofobe reacties. Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoeker vlot Grieks spreekt, dat hij tijdens zijn verblijf als statushouder in Griekenland perfect in staat was om in zijn levensonderhoud te voorzien, er een woning had waarvan hij een deel verhuurde en dat voldoende financiële middelen had om verschillende reizen te maken en over en weer naar Kaboel te reizen om zijn familie te bezoeken. Voorts blijkt uit de door de commissaris-generaal bijgebrachte landeninformatie dat rechten van personen die tot de LGBTQI-gemeenschap behoren gerespecteerd worden, dat sinds een wetwijziging in februari 2024 het verbod op discriminatie op grond van seksuele gerichtheid alle domeinen bestrijkt zodat er sprake is van een alomvattend verbod van dergelijke discriminatie (AD, Landeninformatie, Rainbow Europe, LGBT Rights in Greece). Uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker blijkt heeft gegeven van zelfredzaamheid zowel in Griekenland als in België, en geen ernstige gezondheidsproblemen heeft. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeker, indien hij omwille van zijn beweerde seksuele geaardheid problemen zou hebben met leden van de Afghaanse gemeenschap in Griekenland, zich niet tot de Griekse autoriteiten zou kunnen wenden om zijn rechten als beweerdelijk homoseksuele statushouder in Griekenland te doen gelden en beroep te doen op hun bescherming. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit zou kunnen blijken dat de rechten van personen die internationale bescherming hebben gekregen in Griekenland en die tot de LGBTQ+-gemeenschap behoren, in deze EU lidstaat niet zouden gerespecteerd worden. Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat onvoldoende rekening wordt gehouden met de context van asielaanvraag in de bestreden beslissing en dat hij omwille van de moeilijke situatie in Griekenland geen andere keuze zou hebben dan opnieuw in zijn vorige wijk te leven, kan dit bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Zo verklaarde verzoeker dat hij reeds sinds zijn aankomst in Griekenland in 2006 seksuele relaties had met mannen in een park in Athene en maakt hij verder geen gewag van problemen met andere personen uit de Afghaanse gemeenschap dan G. die hem zou hebben gefilmd in een park in 2018. Verzoeker verklaarde ook na het hieronder verder besproken incident op een huwelijksfeest in Kaboel naar Athene te zijn teruggekeerd en er dan opnieuw in 2019 te zijn vertrokken maar maakt ook met betrekking tot deze periode geen gewag van specifieke problemen die hij met de Afghaanse gemeenschap in Athene zou hebben gehad omwille van zijn seksuele geaardheid. Bovendien doet zijn betoog geen afbreuk aan het gegeven dat er geen redenen

zijn waarom hij als beweerde homoseksuele statushouder niet op de bescherming vanwege de Griekse autoriteiten zou kunnen beroep doen ingeval van problemen met de Afghaanse gemeenschap in Griekenland omwille van zijn beweerde seksuele gerichtheid.

Dat verzoeker omwille van zijn beweerde seksuele geaardheid niet naar Griekenland zou kunnen terugkeren kan bijgevolg niet worden aangenomen. De huidige procedure betreft de vraag of verzoekers beschermingsverzoek al dan niet terecht onontvankelijk is verklaard omdat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Griekenland. De geloofwaardigheid van verzoekers homoseksuele gerichtheid is daarbij niet relevant nu uit het voorgaande is gebleken dat de rechten van statushouders die behoren tot de LGBTQI+-gemeenschap in Griekenland gerespecteerd worden en zij zich ten allen tijde kunnen beroepen op de bescherming van de Griekse autoriteiten. Geloofwaardigheid van verzoekers verklaring homoseksueel te zijn. De Raad acht de motieven in de bestreden beslissing op basis waarvan wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde homoseksuele geaardheid niet determinerend en overtuigend. Verzoekers betoog dat zijn verklaringen hierover wel geloofwaardig zijn en dat het niet zo vreemd is dat hij problemen had met zijn geaardheid gezien de context, kan niet tot een ander besluit leiden is en bijgevolg niet dienstig.

Voorts maakt verzoeker de voorgehouden problemen met G., die hem 's nachts zou hebben gefilmd in een park in Athene niet aannemelijk. Verzoeker verklaarde dat G., een Afghaanse man die afkomstig zou zijn uit verzoekers dorp in Afghanistan, in 2008 in Athene aankwam, zes maanden bij verzoeker woonde, maar daarna geen contact meer met hem had. G. zou internationale bescherming geweigerd zijn in Griekenland en teruggekeerd zijn naar Afghanistan, maar later teruggekeerd zijn naar Athene. Daar zou G. verzoeker gefilmd hebben in 2018 toen verzoeker 's nachts een park in Athene binnenging dat bekend staat als een plaats waar mannen seks hebben met elkaar en daarbij commentaar gegeven hebben dat verzoeker homoseksueel was. Later dat jaar zou G. de beelden hebben laten zien aan kinderen op een huwelijksfeest in Kabul waar G. en verzoeker aanwezig waren. Ook verzoekers neef zou dit te zien hebben gekregen en met zijn pistool de GSM waarop de video stond hebben stuk geschoten. Volgens verzoeker raakte zo bekend in Afghanistan en in Griekenland dat verzoeker homoseksueel is.

Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier dient te worden besloten dat aan de beweerde problemen met G. geen geloof kan worden gehecht. Zo verklaart verzoeker zelf dat hij de bewuste video nooit zelf heeft gezien en berust zijn verhaal bijgevolg louter op de beweringen van andere personen. Zelfs indien het met een gesofisticeerd GSM-toestel als dusdanig niet onmogelijk zou zijn om verzoeker in het holst van de nacht te nacht herkenbaar te filmen, zoals verzoeker aanvoert in het verzoekschrift, dan nog is het weinig aannemelijk dat G. daarbij tegelijk verzoeker luidop homoseksueel zou noemen, zonder dat verzoeker dat zou merken, zelfs indien hij dronken zou geweest zijn, zoals hij verklaarde. Voorts is het weinig overtuigend dat uit wat er volgens verzoeker op de bewuste video te zien is, met name dat hij een park binnenwandelt, Afghaanse kinderen op een huwelijksfeest in Kaboel en nog minder een volwassen neef van verzoeker, zouden begrepen hebben dat het om een park gaat waar mannen met elkaar seks hebben. Zelfs indien deze kinderen naïef en vatbaar zouden geweest zijn voor de commentaar bij de video van G., zoals in het verzoekschrift wordt betoogd, is het evenmin geloofwaardig dat verzoekers neef zonder meer G. op zijn woord zou hebben geloofd wat betreft zijn aantijging aan verzoekers adres en tijdens het huwelijksfeest de GSM van G. zou stukschieten. Bovendien verandert verzoeker zijn verklaringen over wat er precies gebeurd zou zijn tijdens dit huwelijksfeest in de loop van het persoonlijk onderhoud tot tweemaal toe. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“U legde voorts nog bijzonder tegenstrijdige verklaringen af over wat er precies op dat huwelijk in Kabul is gebeurd. Zo zei u aanvankelijk dat uw neef de gsm van G. op de avond van het huwelijk, dat in 2018 plaatsvond, kapot schoot en daar meteen over aan u rapporteerde (NPO, P.6-7). Later tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u pas in 2020 te horen kreeg dat uw neef op de telefoon van G. had geschoten (NPO, P.12). Nog later veranderde dit verhaal over deze ruzie tussen G. en uw neef weer. Zo zei u dat G. eigenlijk aan uw neef had gezegd dat hij louter video's van vrouwen maakte, en niet van u. Uw neef zou dat ook zo aan u bevestigd hebben (NPO, P.13). Deze volstrekt tegenstrijdige verklaringen ondergraven uw geloofwaardigheid in bijzonder ernstige mate.”* Verzoeker slaagt er geenszins in deze pertinente motieven te weerleggen. Waar hij in het verzoekschrift stelt dat het huwelijk waar hij met G. ruzie kreeg in 2020 plaatsvond en dat zijn neef toen de GSM heeft “gebroken”, strookt dit niet met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waar hij stelde dat G. de video toonde op een huwelijk in Kaboel (NPO, p. 9) en dat G. deze video aan hem toonde in 2018 (NPO, p. 12). Door louter zijn verklaring a posteriori te wijzigen weerlegt hij de vastgestelde tegenstrijdigheid geenszins. Ten overvloede kan uit verzoekers verklaringen evenmin blijken dat hij omwille van dit incident op het huwelijksfeest problemen zou hebben gehad met andere aanwezigen op dit feest of daarna nog problemen zou hebben gekend tot zijn volgende vertrek naar Athene omwille van de beweerde ongewilde outing van verzoeker door G.. Hij maakt ook geen melding van enige problemen met Afghanen in Athene nadat hij na dit incident in 2018 voor een laatste keer terugkeerde naar Griekenland, waar hij nog tot 2019 verbleef.

Evenmin kan verzoeker volstaan met het loutere stelling in het verzoekschrift dat het beweerdelijke anonieme telefoontje in augustus 2021 aan toont dat verschillende mensen op de hoogte zijn van verzoekers situatie om

de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat zijn verklaringen over deze anonieme dreigtelefoon louter blote beweringen zijn die volledig voortvloeien uit de reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen over het bestaan en de verspreiding van de video van G. en dus niet geloofwaardig zijn. Bovendien kan uit verzoekers verklaringen evenmin blijken dat deze beweerde anonieme telefoon enig verder gevolg heeft gekend voor verzoeker. Er wordt hierover dan ook op goede gronden in de bestreden beslissing gemotiveerd: *“Ten slotte zou u in augustus 2021, toen u in Afghanistan was, met een anoniem telefoontje bedreigd zijn geweest. Deze persoon zei u “exact wat er in de video getoond werd”, en hij zei dat “aan de taliban [te] zullen zeggen, en dat ze me zouden verbranden in het midden van het dorp (NPO, P.12). Uw verklaringen over deze anonieme dreigtelefoon, die schijnbaar ook zonder gevolg bleef, betreffen louter blote beweringen. Deze bedreiging zou overigens volledig voortkomen uit het bestaan en de verspreiding van de vermeende video van G., waarover u volstrekt ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Er kan dan ook met betrekking tot deze dreigtelefoon geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen.”*

Waar verzoeker nog betoogt dat een procedure gezinshereniging in Griekenland bijna onmogelijk is, de voorwaarden in Griekenland te streng en een lange scheiding van zijn familieleden als een onmenselijke daad voor verzoeker moet worden beschouwd en dit ook blijkt uit het AIDA rapport, toont hij evenmin aan dat hij hierdoor in geval van terugkeer naar Griekenland als statushouder in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals gedefinieerd door de rechtspraak van het Hof van Justitie dreigt te belanden. Niets belet om verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland om de beschikbare nationale rechtsmiddelen tegen een eventuele weigering van een aanvraag gezinshereniging door de Griekse autoriteiten aan te wenden en zo nodig het Europees Hof van de Rechten van de Mens te vatten, dan wel aan te dringen op het stellen een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt of terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Griekenland alle mogelijke middelen zou hebben uitgeput om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen laten gelden. In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoeker niet aantoonde dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, ontoereikend zou zijn.

Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van de verzoeker verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker maakt bijgevolg niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Hof van Justitie, noch dat hij zich niet langer onder de internationale bescherming die hem in Griekenland werd verleend, kan stellen.

Gelet op het voorgaande, kan worden aangenomen dat de grondrechten van verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland worden geëerbiedigd, dat hij bij machte is om zijn rechten aldaar te doen gelden en uit te oefenen en dat de Griekse autoriteiten in staat zijn om hem, bij eventuele problemen en op zijn verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, gelet op zijn individuele omstandigheden, zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoeker verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van die rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Nu het voorliggende beschermingsverzoek op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk dient te worden verklaard omdat verzoeker zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Griekenland, moet bijgevolg geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.7. Wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn relaas uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Grieks machtig is, zoals hij heeft gevraagd. Hij werd tijdens het persoonlijk onderhoud gewezen op de vaststelling dat hem reeds internationale bescherming in Griekenland werd toegekend en kreeg de kans om redenen aan

te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in deze lidstaat. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

5.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftientig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. POLLET